

Дон Карлос, стърсва се 24.

Ма най-първо

за туй не саит дошеш азъ. Максимиланъ,
германският владетель е починал.
(Затръсва металото си и разкрива лицето
си, скрито въ шапката.)

Дон Руй Гомец

Какъ,
има се сѣтеме? — О, боже, кралят!

Дона Соль

Кралятъ

Хернани, гитъ очи се раз-
и скръбятъ.

Донъ Карлосъ, кралятъ!

Донъ Карлосъ, важи

Да! Безумецъ ли си ти?

Умътъ е отъ ми; узнахъ едва сега,
дойдохъ набързо само веднѣж да донеса
на тебе, мойтъ старъ, незаметниятъ
и пощелъ тайно туръ отъ тебе само отъ
да искашъ. Колко шумъ, напразенъ шумъ
по тая работа невинна!

(Донъ Руй Гомецъ изпраща си
знакътъ хората си. Приближава се
до донъ Карлоса, когото Дона Соль
разглежда съ умиленъ и измечанъ
и кривъ погледъ Хернани, застава)